

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 227/06-48

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. decembra 2006 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti M. K., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom JUDr. T. B., P., namietajúcej porušenie jeho základných práv upravených v čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva upraveného v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 To 159/05 z 21. decembra 2005 takto

r o z h o d o l :

Základné práva M. K. upravené v čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva upravené v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 To 159/05 z 21. decembra 2005 n e b o l o p o r u š e n é .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. februára 2006 doručená sťažnosť M. K., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. T. B., P., v ktorej namieta porušenie svojich základných práv upravených v čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „Listina“), ako aj práva upraveného v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) postupom a rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 27/04 z 29. apríla 2005 a postupom a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 To 159/05 z 21. decembra 2005.

Zo sťažnosti i predložených príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 27/04 z 29. apríla 2004 uznaný za vinného z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1 a 2 písm. a) a b) Trestného zákona a bol mu uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov so zaradením do III. nápravno-výchovnej skupiny a trest zákazu činnosti vodiča, t. j. zákazu riadiť motorové vozidlá na dobu 9 rokov. Sťažovateľ sa proti rozsudku okresného súdu odvolal. O jeho odvolaní rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1 To 159/05 z 21. decembra 2005 tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa sa krajský súd dopustil viacerých pochybení, najmä tým, že:

- a) nevyhovel žiadosti sťažovateľa odročiť verejné pojednávanie z dôvodu jeho zlého zdravotného stavu potvrdeného aj dočasnou práceneschopnosťou vystavenou lekárom,
- b) neupovedomil o verejnom pojednávaní náhradného obhajcu JUDr. I. M. (v spise sa nenachádza doručenka o jeho upovedomení a zachovaní zákonnej lehoty na prípravu),
- c) sa nevysporiadal s pochybeniami okresného súdu namietanými v odvolaní, najmä nevykonaním navrhnutého dôkazu – výsluchu svedkov K. a M..

Podľa názoru sťažovateľa došlo postupom a označeným rozsudkom krajského súdu k porušeniu jeho ústavou chránených práv, a preto navrhuje, aby ústavný súd vo veci jeho sťažnosti vydal tento nález:

„Krajský súd v Žiline uznesením sp. zn. 1 To 159/05 z 21. 12. 2005 v konaní o odvolaní J. K. (správne má byť M. K.; pozn.) proti rozsudku Okresného súdu v Žiline, sp. zn. 3 T 27/04 z 29. 04. 2005 a Okresný súd v Žiline v konaní, ktoré rozsudku predchádzalo porušili

1. právo sťažovateľa nebyť stíhaný alebo pozbavený slobody inak, než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, uvedené v článku 17 ods. 2 Ústavy SR a článku 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, právo na obhajobu podľa článku 50 ods. 3 Ústavy SR

2. právo na spravodlivý proces uvedené v čl. 6 ods. 1, 3 písm. b), d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd;

3. uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 To 159/05 z 21. 12. 2005 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na nové prejednanie a rozhodnutie;

4. ústavný súd priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 1.000.000,- Sk a trovy právneho zastúpenia vo výške 5 786,- Sk (prevzatie a príprava zastúp. podanie sťažnosti po 2 730,- Sk 2 x režijný paušál po 163 Sk).“.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. II. ÚS 227/06-24 zo 7. júla 2006 v časti namietajúcej porušenie jeho základných práv upravených v čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 8 ods. 2 Listiny, ako aj práva upraveného v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a d) Dohovoru postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 159/05 z 21. decembra 2005 prijal na ďalšie konanie a vo zvyšnej časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedu krajského súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu krajského súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti.

Právny zástupca sťažovateľa a predseda krajského súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vyjadrenie podpredsedníčky krajského súdu bolo ústavnému súdu doručené 19. októbra 2006. Jeho súčasťou je aj vyjadrenie predsedu senátu konajúceho v predmetnej veci, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Bod A – nevyhovenie žiadosti sťažovateľa odročiť verejné pojednávanie z dôvodu jeho zlého zdravotného stavu potvrdeného aj dočasnou práceneschopnosťou vystavenou lekárom.

Odsúdený v sťažnosti uviedol, že od 29. 11. 2005 bol práceneschopný pre bakteriálne ochorenie horných ciest dýchacích. Od ošetrojúceho lekára MUDr. T. mal vystavené potvrdenie o dočasnej práceneschopnosti č. V 174862. Aj keď namietal, že jeho zdravotný stav nie je dobrý, bol nútený eskortou dostaviť sa na verejné zasadnutie. Tu oboznámil predsedu senátu so svojim zdravotným stavom a žiadal verejné zasadnutie odročiť zo zdravotných dôvodov, nakoľko bol na pohotovosti a celú noc nespál. (...)

V súvislosti s týmto tvrdením odsúdeného uvádzam, že tento na verejnom zasadnutí dňa 21. 12. 2005 prehlásil, že deň predtým mal žalúdočné problémy, bol na pohotovosti a celú noc nespál. Neskôr uviedol, že stále je práceneschopný. Krajskému súdu však nepredložil žiaden doklad, ktorý by objektívne aj potvrdzoval jeho vyjadrenia ohľadom jeho zdravotného stavu. Pokiaľ v sťažnosti uvádza vystavené potvrdenie o práceneschopnosti MUDr. T., o tomto sa na verejnom zasadnutí nezmienal, krajskému súdu takýto doklad nepredložil, a preto v prípade ak aj takýto doklad existoval, jeho existencia nebola krajskému súdu známa. Odsúdený bol eskortou na verejné zasadnutie predvedený bez akéhokoľvek oznámenia, resp. upozornenia príslušným lekárom, ktoré by nasvedčovalo o jeho zdravotných problémoch. Krajský súd mal dňa 21. 12. 2005 k dispozícii správu od ošetrojúcich lekárov odsúdeného – MUDr. J. a MUDr. B., z ktorých však nevyplývali skutočnosti tvrdené odsúdeným. Naopak, správa MUDr. B. bola zo dňa 21. 12. 2005 a vyplýva z nej, že odsúdený je schopný sa súdneho pojednávania dňa 21. 12. 2005 zúčastniť.

Vzhľadom na uvedené som presvedčený, že dňa 21. 12. 2005 neboli krajskému súdu známe také skutočnosti, ktoré by objektívne spochybňovali zdravotný stav odsúdeného tak,

že by bolo potrebné pre jeho nevyhovujúci zdravotný stav verejné zasadnutie dňa 21. 12. 2005 odročiť.

Bod B – neupovedomenie o verejnom pojednávaní náhradného obhajcu (...)

Zo zápisnice o verejnom zasadnutí dňa 21. 12. 2005 vyplýva, že zákonná lehota u všetkých predvolaných a upovedomených osôb bola zachovaná. Takéto konštatovanie je možné len v prípade, ak je tento stav bezpečne a nepochybné preukázaný doručenkami. Tak tomu bolo aj dňa 21. 12. 2005, a to aj pokiaľ ide o upovedomenie obhajcu JUDr. I. M.. Bez toho, aby som mal preskúmané doručenie upovedomenia a zachovanie zákonnej lehoty, by bolo absurdné takýto stav konštatovať v zápisnici o verejnom zasadnutí. Trvám na tom a tvrdím to aj teraz, že v čase verejného zasadnutia dňa 21. 12. 2005 som mal k dispozícii aj doručenkú od JUDr. I. M., ktorá ma – a jedine ona, oprávňovala ku protokolácii o upovedomení a zachovaní zákonnej lehoty.

Faktom však je, že táto doručenka sa na č. l. 1091 – kde by sa mala nachádzať, nenachádza. Z akého dôvodu sa doručenka v spise nenachádza, sa vyjadriť neviem.

V súvislosti s námietkou odsúdeného som však požiadal o vyjadrenie obhajcu JUDr. I. M., ktorý na krajskom súde písomne potvrdil, že upovedomenie o termíne verejného zasadnutia dňa 21. 12. 2005 prevzal dňa 1. 12. 2005. Kópiu jeho vyjadrenia spoločne s kópiou upovedomenia s prijímacou pečiatkou jeho advokátskej kancelárie z 1. 12. 2005 prikladám k tomuto vyjadreniu. Vzhľadom na uvedené sa preto domnievam, že obhajca odsúdeného JUDr. I. M. bol objektívne preukázateľne (aj napriek chýbajúcej doručenke v spise) zákonným spôsobom upovedomený o termíne verejného zasadnutia.

Bod C – nevysporiadanie sa s pochybeniami okresného súdu namietanými v odvolaní, najmä nevykonaním navrhnutého dôkazu – výsluchu svedkov K. a M..

Zo spisu vyplýva, že v konaní pred prvostupňovým súdom bol vykonaný aj dôkaz – v zmysle § 211 ods. 2 písm. a) Tr. por. bola prečítaná zápisnica o výsluchu svedkyne K. M.. Takýto spôsob vykonania dôkazu uvedenej svedkyne bol realizovaný preto, nakoľko svedkyňa bola opakovane neúspešne predvolávaná na hlavné pojednávanie a nebol úspešný ani pokus o jej predvedenie políciou. V spise sa nachádza správa od polície, že svedkyňa sa v čase konania hlavného pojednávania nachádzala na neznámom mieste v Nemecku a čas jej návratu na Slovensko bol neznámy. Okresný súd potom návrh odsúdeného na výsluch tejto svedkyne v zmysle § 216 ods. 1 Tr. por. zamietol.

Postupom podľa § 216 ods. 1 Tr. por. zamietol prvostupňový súd aj návrh odsúdeného na vypočutie svedka J. K..

Svoj postup potom prvostupňový súd ohľadom nevykonania výsluchov týchto svedkov podrobne odôvodnil aj vo svojom rozsudku. Keďže takéto odôvodnenie považoval krajský súd za dostatočné a postup prvostupňového súdu za zákonný, potom v časti svojho rozhodnutia sp. zn. 1 To/159/2005 z 21. 12. 2005 odkázal na odôvodnenie napadnutého rozsudku, ako na postačujúce a zrozumiteľné. Pokiaľ odsúdený v odvolaní namietal nezákonný postup prvostupňového súdu pri vykonávaní dôkazov, krajský súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že nezistil v postupe prvostupňového súdu také procesné pochybenia, ktoré by mali za následok nesprávnosť alebo nezákonnosť ktoréhokolvek výroku napadnutého rozsudku. Takéto zdôvodnenie v súvislosti s námietkou odsúdeného považujem za postačujúce, najmä pokiaľ som odkazoval aj na podrobné odôvodnenie prvostupňového rozsudku.“.

Ústavný súd si k vyjadreniu predsedu senátu krajského súdu vyžiadal stanovisko právneho zástupcu sťažovateľa, ktoré mu bolo doručené 6. novembra 2006. V tomto stanovisku sa okrem iného uvádza:

„Predseda senátu vo svojom stanovisku potvrdil, že na verejnom zasadnutí 21. 12. 2005 som prehlásil, že mám žalúdočné problémy, bol som na pohotovosti a celú noc som nespál a že som práceneschopný. Tieto svoje tvrdenia som doložil dokladom o práceneschopnosti, avšak nikto zo senátu ho do spisu založiť nechcel. Nie je teda pravdou, že som sa na verejnom zasadnutí nezmienil o tom, že mám doklad o práceneschopnosti, tento som ukazoval, čo potvrdzuje aj zápisnica s pojednávania a moje vyjadrenie. Je pravda, že som bol eskortou na verejné zasadnutie predvedený, bez ohľadu na to, v akom som zdravotnom stave a lekárska správa MUDr. B. bola vystavená bez toho, aby ma lekár vyšetril a skúmal, či som schopný sa verejného zasadnutia zúčastniť.

Pokiaľ sa týka upovedomenia náhradného obhajcu JUDr. I. M., konštatovanie, že jeho vyjadrenie potvrdzuje, že bol o termíne upovedomený riadne a včas je nedostatočné a nenahrádza dôkaz o tom, kedy a akým spôsobom bol o termíne verejného zasadnutia upovedomený. Ak sa v spise nenachádza doručienka za objektívnejšie považujem v knihe odoslanej pošty z Krajského súdu v Žiline zisťovať, či a kedy mu bolo upovedomenie

zaslané. Skutočnosť, že nie je možné prostredníctvom doručenky zistiť kedy bol JUDr. I. M. o termíne verejného zasadnutia upovedomený nemôže byť na moju škodu, pretože ja som jej stratu nezavinil. Už v podaných odvolaniach som poukazoval na to, že súdny spis nie je úplný, že chýbajú strany a neposkytuje úplný a ucelený prehľad o stave veci.

K námietke o nevypočutých svedkoch K. a M. odkazujeme na obsah našej sťažnosti z 13. 2. 2006 a uvádzam, že nie je mojou chybou, že súdy nevyvinuli dostatočnú snahu na zistenie pobytu uvádzaných svedkov a zabezpečenie ich prítomnosti na hlavnom pojednávaní, prípadne na verejnom zasadnutí. Ja sám som v tejto otázke nemohol nič urobiť, pretože som bol vo väzbe. Tvrdenie, že spomínaní svedkovia boli neúspešne predvolávaní na pojednávanie a neboli ani predvedení svedčí o formálnom prístupe súdu k veci a nezaujme na riadnom a úplnom zistení skutkového stavu .“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z citovaného textu čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne

medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv upravených v čl. 17 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 8 ods. 2 Listiny, ako aj práva upraveného v čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a d) Dohovoru postupom a uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 159/05 z 21. decembra 2005.

Opierajúc sa o vyššie uvedené bolo úlohou ústavného súdu preskúmať, či skutkové a právne závery krajského súdu, ku ktorým krajský súd dospel v konaní sp. zn. 1 To 159/05 a o ktoré oprel namietané uznesenie, neboli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a či je jeho postup, ako aj namietané uznesenie z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné a či zároveň v dôsledku tohto postupu a namietaného uznesenia nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľa.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 8 ods. 2 Listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru každý, kto je obvinený z trestného činu má mať primeraný čas a možnosti na prípravu svojej obhajoby.

Podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru každý má mať právo vylúčať alebo dať vylúčať svedkov proti sebe a dosiahnuť predvolanie a výsluch svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok, ako svedkov proti sebe.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že porušenie svojho práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. b) Dohovoru považuje sťažovateľ najmä svoje tvrdenie, že náhradný obhajca JUDr. I. M. nebol upovedomený o verejnom pojednávaní v zákonnej lehote, a tiež to, že súd nevyhovел žiadosti sťažovateľa o odročenie pojednávania vzhľadom na jeho zdravotný stav.

Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľa o neskorom upovedomení náhradného obhajcu ústavný súd po oboznámení sa s kópiu listu krajského súdu o upovedomení obhajcu opatreného pečiatkou advokátskej kancelárie JUDr. I. M. potvrdzujúcej príjem tejto

písomnosti 1. decembra 2005, ako aj vyjadrením označeného advokáta, že bol o predmetnom verejnom zasadnutí upovedomený 1. decembra 2005 ústavný súd konštatoval, že napriek tomu, že absentuje doklad o preukázaní doručenia, je nepochybné, že náhradný obhajca potvrdil príjem písomnosti 1. decembra 2005 (preukazujúcej dodržanie lehoty), a nie je dôvod spochybňovať jeho vyjadrenie.

Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľa, že po otvorení verejného zasadnutia žiadal o jeho odročenie z dôvodu práceneschopnosti, ktorú mal dokladovať priamo na verejnom zasadnutí a preukazovať dokladom MUDr. T. a ktorý údajne nikto z členov konajúceho senátu nechcel založiť do spisu ústavný súd konštatoval, že obsah zápisnice z verejného zasadnutia konaného 21. decembra 2005 toto tvrdenie sťažovateľa nepotvrďuje. Berúc do úvahy skutočnosť, že zo spisu nevyplýva, že advokát toto tvrdenie žiadal uviesť do zápisnice, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ svoje tvrdenia nepreukázal takým spôsobom, ktoré by zakladali príčinnú súvislosť medzi označeným postupom súdu a namietanými základnými právami sťažovateľa.

Z obsahu sťažnosti možno usúdiť, že k namietanému porušeniu práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru a v priamej súvislosti tiež k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a tiež základných práv podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 Listiny malo podľa jeho tvrdenia dôjsť tým, že v odvolacom konaní pred krajským súdom nedošlo k vypočutiu svedkov K. a M..

Z vyjadrenia predsedu senátu krajského súdu vyplýva, že krajský súd zamietol návrh sťažovateľa na vypočutie označených svedkov podľa § 216 ods. 1 Trestného poriadku. Ústavný súd v tejto súvislosti preskúmal dokumentáciu predloženú sťažovateľom, ako aj spis krajského súdu sp. zn. 1 To 159/05 za účelom zistenia, či by prípadné vypočutie týchto svedkov krajským súdom mohlo zásadným spôsobom ovplyvniť skutkový stav, na základe ktorého okresný súd a krajský súd v trestnej veci sťažovateľa rozhodli.

Z označeného spisu vyplýva, že v konaní pred prvostupňovým súdom bol vykonaný aj dôkaz – v zmysle § 211 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku prečítaním zápisnice

o výsluchu svedkyne K. M., podľa ktorej menovaná ako súkromná podnikateľka, ktorá má v prenajme Rekreačné stredisko – T. niekedy „... začiatkom mesiaca apríl 2000 približne okolo obeda asi o 13.00 hod. uvidela stáť pred dverami dvoch mladých mužov, ktorých poznala z videnia, pretože bývajú niekde v blízkosti. Chceli si zavolať s čím súhlasila a ukázala im telefón, pevnú linku a dala im aj svoj mobilný telefón. Všimla si, že obaja boli ušpinení, zablatení, od blata až po kolená. Keď sa pýtala, čo sa im stalo, povedali, že zapadli s autom na poľnej ceste.“.

Vzhľadom na obsah výpovede menovanej, ako aj skutočnosť, že bola opakovane neúspešne predvolávaná na hlavné pojednávanie a nebol úspešný ani pokus o jej predvedenie políciou (v spise sa nachádza správa od polície, že sa v čase konania hlavného pojednávania nachádzala na neznámom mieste v Nemecku a čas jej návratu na Slovensko bol neznámy) ústavný súd uzavrel, že postup krajského súdu, ktorým zamietol výsluch svedkyne M. je z ústavného hľadiska akceptovateľný a v daných okolnostiach prípadu nemohol spôsobiť namietané porušenie práv sťažovateľa. Je to nakoniec v súlade aj s rozhodovaním Európskeho súdu pre ľudské práva.

K rovnakému záveru dospel ústavný súd aj vo vzťahu k zamietnutiu návrhu sťažovateľa vypočúť ako svedka J. K., ktorý vychádzajúc z obsahu sťažnosti sťažovateľa, „...so mnou mal byť spoločne na ceste a vedel sa k tvrdeniam K. vyjadriť“. Zo zistení ústavného súdu pritom vyplýva, že C. K. bol spoluobžalovaným v trestnej veci sťažovateľa.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že postup krajského súdu v konaní sp. zn. 1 To 159/05, ako aj skutkové a právne závery, o ktoré krajský súd oprel svoje uznesenie sp. zn. 1 To 159/05 z 21. decembra 2005, nie sú neodôvodnené ani arbitrárne a sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, pričom v dôsledku namietaného postupu a uznesenia podľa názoru ústavného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu označených základných práv sťažovateľa, a preto ústavný súd rozhodol, že označené práva sťažovateľa postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 1 To 159/05 ani uznesením krajského súdu sp. zn. 1 To 159/05 z 21. decembra 2005 neboli porušené.

Po rozhodnutí o tom, že namietané ústavou chránené práva sťažovateľa neboli porušené, už bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2006